

Mary Beth Keane

De Halve Maan

Vertaald uit het Engels door Anna Livestro

SIGNATUUR

2023

1

Malcolm Gephardt zag al vanaf het andere eind van de straat dat het druk was in de bar, zelfs vanachter de smerige voorruit van zijn Honda. Het was een vochtige avond, de stoepen in het stadscentrum waren bedolven onder de viezige sneeuw die nu al bijna een week weigerde te smelten. De meeste zaken hadden zich het weerbericht ter harte genomen en hadden voor de storm opstak hun deuren al gesloten. Maar toen Malcolm het verkeerslicht naderde en zijn eigen lage, met bruine planken betimmerde gebouw onderaan de heuvel zag liggen, voelde hij iets opveren in zijn borst en leunde hij over zijn stuur.

‘O,’ zei hij hardop in zijn lege auto. De zaak zag er vanavond anders uit dan anders. Hij voelde dat er een bepaalde energie hing die mensen naar binnen trok, zo’n uitzonderlijke blijde chaos die je alleen aantreft in een volle bar als de muziek goed is, mensen vrienden tegenkomen en het gezellig is, ook al is de wereld buiten koud tot op het bot. Hij probeerde zich in te denken dat hij een vreemdeling was, deed zijn best zijn zaak te zien zoals een onbekende hem zou zien. Zijn zaak. Van hém. Zag het er uitnodigend uit? Verbeelde hij het zich maar, of zette het licht dat door de ramen naar buiten straalde de hele gevel in een vage gloed? Ja, besloot hij toen hij zijn auto strak parkeerde op zijn eigen plek, en voor het eerst in weken

voelde hij een heerlijk soort hoop, geloof, door hem heen schieten: geloof in zichzelf, in zijn stadje, in deze mensen, in het leven, in het lot, in het afgaan op je intuïtie. Het was een goed stadje, een goede bar, en hij was een goeie vent, zei hij in stilte bij zichzelf, als een gebed. HALVE MAAN stond er op het oude houten bord boven de deur, met een uit hout gesneden wassende maan erop (mensen mochten hem er graag op wijzen dat dat niet klopte). Het bord was in de loop der jaren zwart en vermolmd geraakt en Malcolm had het de dag na de overdracht schoongeschrobd en daarna bijgewerkt met frisse, witte verf.

Vanavond stonden er twee mensen buiten te roken en er stond een vrouw in haar eentje, rillend en wel. Een goed teken. Maar het betekende ook dat hij niet door de zijingang naar binnen kon, want ze hadden hem al gezien, tilden hun kin al naar hem op bij wijze van groet en nu hij op hen afliep moest hij keurig zeggen wat je in zo'n geval zegt: hoe is het alles goed ja er komt nog meer sneeuw wat een winter hè we kunnen het weekend waarschijnlijk geen kant op mag bij god hopen dat de stroom niet uitvalt want wat moeten we doen zonder tv hahaha. Hij moest handen schudden, de vrouw gedag zoenen, doen alsof hij niet wist waar ze het over hadden als ze hem vroegen of het wel ging met hem en daar ernstige gezichten bij trokken. En als hij tegen hen zei dat het prima ging met hem, alsof hij geen idee had waar ze op zouden kunnen doelen, moest hij een tandje bijzetten in het doen alsof toen ze het hem tien seconden later nog eens vroegen.

Dat was allemaal een stuk lastiger zonder een zestig centimeter brede bar tussen hem en degene die hem dit vroeg. Het was een stuk lastiger dan eerst, dat zonder meer. Maar waarom eigenlijk? Omdat hij altijd dacht dat hij zichzelf kende,

waarschijnlijk. Omdat hij altijd dacht dat hij Jess kende. Hij klampte zich vast aan dat goede gevoel van net en maande zichzelf door te lopen, deze avond door zien te komen en dan zou er misschien nog wel zo'n avond komen. De laatste tijd had hij allerlei gedachten. Toen hij een week geleden voor het stoplicht op Wappinger Street stond en de ondergaande zon als een blauwe plek boven Tallman Mountain en de daarachter verscholen brede Hudson River hing, dacht hij: ik zou nu door kunnen rijden. Ik zou rechts af kunnen slaan en door kunnen rijden naar Mexico. Of links, naar Canada. Hij hoefde alleen de tank maar vol te blijven gooien. Hij was knap en charmant en mensen mochten hem altijd meteen. Dat was iets waar hij zijn hele leven al van doordrongen was en hij kon er zijn voordeel mee doen als hij ergens in een dorp in Québec op zoek zou gaan naar werk. In gedachten wierp hij een blik in de kluis om te kijken hoeveel geld er was, hoeveel ruimte hij nog had op de creditcards. Hij had thuis alles wat hem dierbaar was geïnventariseerd, maar was het nou allemaal echt zo belangrijk voor hem? De koffiepote? Zijn leren fauteuil? Toen sprong het licht op groen, de gedachte verdampte zonder wortel te schieten en hij voelde zich een beetje uit zijn doen toen hij bij de bar aankwam, alsof er iets belangrijks op het puntje van zijn tong had gelegen maar hij zich niet meer kon herinneren wat.

Terwijl hij stond te kletsen met de mensen buiten, stond hij het zichzelf toe te hopen dat er twintig man binnen was. Twintig, dat betekende een redelijk goede avond, en als er binnen twintig mensen waren, moest hij niet meteen wensen dat het er veertig waren, vermaande hij zichzelf. Hij weigerde om door het raam naar binnen te kijken, want dat kon weleens ongeluk brengen. Misschien dertig, dan. Misschien waren het er wel

dertig. Vanwege de ophanden zijnde sneeuwstorm. Gallagher's en The Parlor waren waarschijnlijk gewoon dicht gebleven. Primavera, hiernaast, had om klokslag zeven uur de laatste bestelling opgenomen. Wat Tía Anna of dat nieuwe Thaise restaurant deden wist hij niet precies. Als hij dicht moest, zou hij dichtgaan, maar tot die tijd zou hij biertjes tappen.

'Daar is hij,' zei Roddy zodra Malcolm de zaak binnenkwam, en Malcolm voelde zijn optimisme heel even wankelen. Zoals altijd klonk Roddy's stem dringend, was er iets in zijn timbre wat een frequentie wist te vinden die uitsteeg boven alle gesprekken en die Malcolm bereikte als iemand die hem aan zijn mouw trok. Veertig man. Meer, nog. Zijn vriend Patrick was er. Siobhán ook en die schat bewoog haar heup op de beat van wat er ook maar uit de jukebox kwam. Zijn vrienden kwamen een stuk vaker langs bij hem thuis sinds Jess vertrokken was, en ook al was hun vrolijkheid gespeeld, hij waardeerde het zo dat hij laatst op een zaterdag, toen hij wakker werd omdat Patrick en hun vriend Toby in zijn keuken luidruchtig op zoek waren naar koffiefilters, rechtop in zijn bed ging zitten en een soort druk in zijn keel voelde. Alsof hij moest huielen. Patrick en hij maakten al dik veertig jaar geintjes over Toby, maar daar stond hij, aan de koffiemelk te ruiken die hij in Malcolms ijskast had gevonden en te zoeken naar een uiterste houdbaarheidsdatum. Gingen ze ook bij Jess langs? Siobhán waarschijnlijk wel. En sommige anderen misschien ook. Maar niemand zei er iets over, niemand wilde er expliciet over beginnen. Als er al partij gekozen moest worden, lieten ze hem op subtiele manieren weten aan welke kant ze stonden.

'Malcolm!' riep Roddy. 'Hé!'

Malcolm knikte naar Patrick en Siobhán en stak een vinger op om hen te laten weten dat hij er zo aan kwam. Roddy werk-

te Malcolm al op de zenuwen vanaf zowat de eerste minuut dat hij in de Halve Maan was komen werken, maar hij leek eerlijk en zijn oom stond voor hem in. En Malcolm wist heel goed dat eerlijkheid hetgeen was waar hij het meest behoefte aan had na de ramp van verleden jaar, toen hij erachter was gekomen dat John geld had gestolen. Waarschijnlijk al vanaf het moment dat Malcolm de zaak overgenomen had. Hij had gewoon stapeltjes bankbiljetten opgevouwen en in zijn zak gestopt en sloeg op de kassa alleen aan wat er met creditcard afgerekend werd. En dat na al die keren dat Malcolm hem gedekt had toen ze allebei nog in dienst waren van Hugh Lydon. Alle cocaïne die John zijn neus in snoof. Zijn vrouw die aan de telefoon hing met de vraag waar hij uithing – al wist ze allang waar hij was – en die vervolgens haar woede op Malcolm richtte omdat die zo stom was geweest om op te nemen. Hij had geen seconde nagedacht of hij John wel aan zou houden toen de zaak overging van Hughs in zijn eigen handen, en daar had John hem voor bedankt door van hem te stelen.

Emma, zijn beste barkeeper, was degene die het Malcolm had verteld. Het was elf uur 's ochtends en ze moesten honderd ballonnen opblazen voor een besloten feest. Ze pakte hem bij de arm en trok hem mee het damestoilet in. Heel even, toen ze haar warme hand om zijn armspier legde en de deur op slot draaide, gingen al zijn synapsen op tilt. Hij wilde niet weten wat ze opmaakte uit zijn gezichtsuitdrukking toen ze zo dicht bij hem stond, maar wat het ook was, het was voor haar aanleiding haar hand op te steken om aan te geven dat hij zich niet druk hoefde te maken. Alsof ze wilde zeggen: 'Had je gedroomd, doe normaal.' En dat ze dát gesprek later nog wel eens met hem zou voeren, maar dat ze hem eerst iets anders te

vertellen had. Ze legde een vinger tegen haar lippen en spitste haar oren om zeker te zijn dat er niemand voorbijliep op de gang, maar het personeel had het druk met de heliumtank. André was bezig lange linten af te knippen en de stoelen stonden nog omgekeerd op tafel, als een woud aan mahoniehouten stoelpoten.

Ze vertelde Malcolm dat ze geen spion wilde zijn, maar dat ze John in de gaten was gaan houden omdat hij zijn fooien niet in de pot stopte. Ze had het gedaan omdat André twee banen had en Scotty een hele horde kinderen had, ze kon nooit precies onthouden hoeveel. En zelf was ze trouwens ook absoluut niet van plan om alle weekenden van haar jeugd op te geven zodat die eikel haar van haar geld kon beroven. Ze vertelde Malcolm dat toen ze John ermee had geconfronteerd, hij haar ter plekke driehonderd dollar had geboden.

‘Flikte hij dat ook al toen Hugh hier nog was?’ vroeg Malcolm.

‘Dat lijkt me niet!’ antwoordde Emma. Hugh Lydon nam je niet in de maling. Maar bij Malcolm had de rotte appel zijn kans schoon gezien.

John was vertrokken zonder een scène te schoppen, een teken dat hij schuldig was, en Malcolm moest iemand vinden die zijn diensten kon overnemen. Roddy’s oom was een stamgast, een vakbondsbaas bij de bond voor cement- en betonarbeiders. Een boom van een vent, met een gezicht dat de kleur had van rauwe biefstuk. Jess was hem weleens tegengekomen toen ze net klaar was met haar studie rechten en voor Laborers’ International was gaan werken. Telkens als hij haar zag, maakte hij pistolen van zijn vingers, wees en riep: ‘Malcolms meid!’ Jess vergaf het hem dat hij nooit de moeite nam haar naam te onthouden omdat ze er lol in had dat de andere advo-

caten haar aankeken met een blik van: *kén jij deze vent?* Roddy was een goeie jongen, had de oom tegen Malcolm gezegd, heel slim als hij wilde, maar na een jaar was hij gestopt met zijn studie. Hij was geen drinker, zei de oom. Gebruikte ook geen drugs, voor zover de oom wist. Zorg dat hij achter de computer vandaan komt en het was een prima jongen! Zijn vader was er jaren geleden vandoor gegaan en hij had meer mannelijke rolmodellen nodig in zijn leven. Kon Malcolm hem matsen?

‘Malcolm!’ riep Roddy weer. Wat Roddy’s oom even vergeten was om erbij te vertellen was hoe irritant Roddy was. Hij was een ongelofelijke zenuwpees en dat gevoel was besmettelijk, wat niet handig was voor een barkeeper. Soms leed de hele zaak eronder. Malcolm had gedacht dat hij die nerveuze energie wel kwijt zou raken als hij het werk eenmaal onder de knie had, maar dat was niet gebeurd, sterker nog, het werd de laatste tijd alleen maar erger. Die avond stond hij achter de tap in een aftands T-shirt met de tekst `BYTE ME` erop waar een afbeelding van een floppydisk uit de jaren tachtig onder stond. Er was een dresscode, had Malcolm hem verteld toen hij hem aannam. Draag donkere kleuren. Scheer je. Haal een kam door je haar. Jezus.

Malcolm was nog niet klaar voor Roddy, al vroeg hij zich wel even af of wat Roddy ook maar van hem wilde iets met Jess te maken had. Misschien dat ze de vaste lijn in de bar had gebeld. Misschien hing ze nog aan de lijn, wachtend op hem. Maar wie belde tegenwoordig nou nog een vaste lijn? Alleen Malcolms moeder nog, die het nummer uit haar hoofd had geleerd toen hij hier zesentwintig jaar geleden was komen werken. Of rond de Super Bowl, als de oudjes die net een nieuwe heup hadden een gokformulier wilden kopen. Of

Malcolm het hun kon voorschieten. Tuurlijk. Maar zie je geld nog maar eens terug te krijgen van ze als ze verloren hadden.

Misschien was ze hier wel ergens. Hij keek om zich heen.

Geen Jess bij de bar. Geen Jess bij de statafel waar ze altijd het liefst rondhing. Geen Jess die mensen bij de jukebox op hun kop zat. Ze kende de codes van de nummers die ze afschuwelijk vond uit haar hoofd, voordat het systeem was geüpdatet, en dan ging ze daar zitten om ervoor te zorgen dat niemand de toetsen voor 'Piano Man' indrukte.

Maar één blik op Roddy's gezicht en Malcolm zag dat het ging om een probleem met een gast. Hij keek snel naar de diverse groepjes mensen. De meesten stonden te lachen. Een groepje speelde darts. 'Gephardt!' riep iemand en toen hij zich omdraaide zag hij twee van z'n maten van de sportschool. Hij zag een oude buurman uit de straat van z'n moeder. Een gast van de kapper. Hij zag zijn vriend van de delicatessenzaak met een nieuwe vriendin. Leuke meid. Alles leek in orde. Meer dan dat, zelfs. Hij klapte op een paar ruggen terwijl hij door de zaak liep en voelde een paar klappen ten antwoord op die van hemzelf. De sfeer was goed. Mensen hadden het naar hun zin. Was het groepje bij het raam te luidruchtig? Hij bleef even staan. Dan hielden ze hun gemak wel.

En toen zag hij Hughes mannetje, Billy, in zijn eentje aan een tafeltje voor twee zitten met een glas whisky. Ze maakten oogcontact en Billy hief zijn glas alsof hij wilde proosten. Proost op de rest. Op het geld dat die avond Malcolm ongetwijfeld zou opleveren. Malcolms maag kromp ineen. Negeer hem, maande hij zichzelf. Gewoon doorlopen.

Hij knikte Emma gedag terwijl hij zijn sleutels op de vaste plek in de la gooide. Ze droeg haar haar in een hoge paardenstaart en hij deed heel erg zijn best om niet op dat soort din-

gen te letten, maar ze had een prachtige hals. En in de ene seconde die hij mocht kijken van zichzelf volgde hij een lok die losgekomen was.

‘Hoe lang zit...’ Malcolm neeg naar Billy’s tafeltje.

‘Al een poosje,’ onderbrak Emma hem. ‘Volgens mij zit hij op jou te wachten.’

Malcolm trok aan zijn gespannen schouder om die te stretchen en herinnerde zich toen dat Jess zei dat hij dat altijd deed als hij zich zorgen maakte. Hij vond het vreselijk om zo laat pas in de bar te zijn, maar zijn moeder was langsgelopen met een gehaktbrood. Ze had een blik in zijn koelkast geworpen alsof hij weer tweeëntwintig was en in zijn eerste appartement was getrokken. Nadat ze hadden gegeten en zij de restjes voor hem had ingepakt, had Malcolm een visioen gehad van Jess die met haar ogen rolde. ‘Ik moet ervandoor, ma,’ zei hij uiteindelijk. ‘Denk je dat je veilig thuiskomt?’

‘Wat is dat nou weer voor een vraag, “denk je dat je veilig thuiskomt?”?’ vroeg ze.

Vroeger kwamen hier op vrijdagmiddag vanaf vier uur de bouwvakkers binnen. Tegen zes uur waren die vertrokken en namen de forenzen die uit de trein kwamen hun plaats in. Om een uur of zeven ging hij op zoek naar Jess om te vragen of ze zin had in een biertje en een broodje aan de bar voor ze hem gedag zou kussen en zei dat ze hem later thuis zou zien. Jess had hem gewaarschuwd dat hij niets moest veranderen, maar hoe kon hij nou weten dat mensen een diepe liefde koesteren voor kapotte, plakkerige barkrukken? Wie had nou ooit geloofd dat ze de héle tijd naar dezelfde nummers wilden luisteren uit de jukebox, alsof er sinds 1996 geen muziek meer was gemaakt? En hij had nog niet eens een fractie gedaan van alles waar hij van had gedroomd. Hij had het gehouden bij dingen

die relatief goedkoop en snel te regelen waren. Maar het bleek dus dat mensen helemaal geen mooie inrichting wilden, ze wilden een vertrouwde inrichting.

De enige groep gasten die groter was geworden sinds Malcolm de zaak had overgenomen waren de minderjarigen. Zodra hij hier de boel had overgenomen, probeerden ze na tien en binnenvallen te komen met hun valse identiteitsbewijzen uit New York State, Ohio en Florida. Maar een bar vol kids was niet goed voor de omzet, want die bestelden alleen gewone frisdrank voor een dollar en namen hun glazen dan mee naar de wc waar ze sterke drank uit hun zak haalden en zelf een mixdrankje maakten. Ze dreven op een dierlijk instinct, die gastjes. Zodra de bar in andere handen was overgegaan, was het alsof er een soort lokroep was uitgegaan, en voor hij het wist kwamen ze opdagen, met kleine rinkelende flesjes in hun zakken.

‘Volgens mij denkt elke generatie dat ze de eersten zijn die dat hebben bedacht,’ zei Jess toen hij haar erover vertelde.

Waar zou ze nu, op dit moment zijn? Telkens als hij erover nadacht en beseftte dat hij daar het antwoord niet op wist, had hij het gevoel dat hij van een rand gesprongen was en geen idee had waar hij zou landen. Tot die week logeerde ze bij haar vriendin Cobie, die op West Twenty-Third Street woonde met haar vrouw en hun twee zoons. Cobie was een logische keuze geweest: een studievriendin, een van de weinige goede vrienden die Jess niet met hem deelde, zonder enige link met hun geboortestad. Maar een paar dagen eerder had hij Cobie gebeld omdat Jess zijn telefoontjes niet opnam en niet op zijn appjes reageerde, en Cobie vertelde hem toen dat Jess weer terug was naar Gillam.

Kijk nou, dacht Malcolm, ze komt voorzichtig weer terug naar huis.

Het klonk alsof Cobie haar neus dichtkneep toen ze ‘Gillam’ uitsprak. De enige keer, los van hun bruiloft, dat ze naar Gillam was gekomen was om Malcolm te ontmoeten, vijftien jaar geleden, en toen had ze de hele tijd maar dingen aangewezen die ze ‘interessant’ vond. Dat er zeven katholieke kerken waren binnen een straal van acht kilometer vond Cobie interessant en dat zoveel winkels Ierse namen hadden ook. Ze vond het interessant dat zoveel auto’s de naam van een vakbond op de bumper hadden staan en terwijl ze door de stad liepen benoemde ze die de hele tijd – timmerlieden, mijnwerkers, steigerbouwers, ijzerbewerkers, verwarmingsmonteurs – alsof ze nooit had geweten dat die beroepen überhaupt bestonden. ‘Wat leveren dat soort banen nou eigenlijk op?’ wilde ze weten. Nog extra arbeidsvoorwaarden? Hoe lang kon je dat soort werk eigenlijk blijven doen?

‘Hoezo?’ vroeg Malcolm. ‘Ben je van plan tunnels te gaan graven?’ Jess keek hem aan met een blik van ‘oppassen nou’. Hij was Cobies observaties spuugzat. Hij vond haar een snob.

Maar het was wel ‘interessant’ dat Jess terug was in Gillam. Waarschijnlijk zou ze hem wel willen zien, maar ze was zo koppig. Nou ja, hij had wel het een en ander te zeggen nu hij de ruimte had gehad om na te denken. Hij zou haar niet weer terug laten komen zonder een gesprek, dat was duidelijk. Hij herinnerde zich een beeld van haar als twintiger, toen ze net iets hadden. Dat ze bij haar vriendinnen stond maar hem in de gaten hield terwijl hij aan het werk was. Dat die blik dan als een flits door hem heen schoot en hoe verbluft hij was om hoe geweldig ze was en hoe trots iedereen op haar was omdat ze zo’n goede opleiding deed. Dat glanzende haar tot op haar rug, de adembenemende perfectie van haar profiel als ze zich wegdraaide om met degene naast haar te praten. Alles wat hij

deed – drankjes mixen, reiken, over de bar leunen – voelde nadrukkelijker in de wetenschap dat zij elk moment weer naar hem kon kijken.

Sinds Cobie hem had verteld dat Jess in Gillam was, zag hij haar voor zich tegen de achtergrond van haar moeders bloemetjesbehang, en dat ze met z'n tweeën gingen zitten om naar *Dateline* te kijken. Hij stelde zich voor dat ze piekerde over hoe ze weer contact met hem zou zoeken, over hoe ze haar excuses zou aanbieden. Hij dacht aan de eerste keer dat hij haar naar huis had gebracht. Zij was nog geen vierentwintig en hij was achtentwintig. Ze hadden nog niks, al had hij ergens die avond besloten dat hij haar moest kussen, en hij snapte niet waarom hij dat niet allang had gedaan. Zij had vier klassen lager gezeten dan hij, net genoeg om elkaar op de middelbare nooit tegen te komen. Hij overlapte met haar oudere broer, Mickey, maar Mickey was twee jaar jonger dan Malcolm en speelde voetbal en haalde altijd hoge cijfers. De naam kwam hem dus enkel vaag bekend voor. Jess was mooi en grappig en anders dan de andere meisjes. Als ze in de buurt van de bar stond, voelde hij zich een beetje wiebelig; hij werd onhandig en verlegen terwijl hij zich normaal charmant en soepel voelde, alsof zijn bewegingen een choreografie waren die toegesneden was op de smalle ruimte waar hij werkte, zijn podium. Hij kon zich niet herinneren ooit verlegen te zijn geweest voor hij haar leerde kennen.

Ze had hem verteld dat ze een appartement had in Manhattan maar dat ze om de zoveel weken in Gillam was als ze bij haar ouders langsging en ging stappen met haar vriendinnen van de middelbare school. Op de avond dat hij haar voor het eerst naar huis had gereden, zat zij aan de bar en waren ze aan het kletsen. Toen haar groepje zich opmaakte om te vertrek-

ken opperde hij dat zij kon blijven om hem gezelschap te houden.

Wat hij zich vooral herinnerde van toen hij haar om vier uur 's nachts had afgezet bij haar ouders was niet de kus, hoe die ook maar was geweest, maar dat ze uit de auto was gesprongen en naar de voordeur was gerend als een klein kind. Toen ze bij de deur was, draaide ze zich om en zwaaide naar hem voor ze naar binnen glipte. Geen flirterig zwaaitje. Geen zedige Miss America-wuif. Het was een knullige zwaai: brede handpalm, stevig heen en weer. Alleen in zijn auto, zijn huid als altijd stinkend naar de bar, moest hij lachen. Wat een weir-do.

Waarschijnlijk was ze sinds ze terug was elke dag langs hun huis gereden om te kijken of zijn auto er stond, op zoek naar een manier om weer contact te maken. Nou, laat haar maar mooi even zweten, dacht hij. Ik ga niet bij haar aankloppen. No way.

De muziek was aanstekelijk. Steeds meer mensen bewogen mee. Hij liep naar Patrick en Siobhán.

‘Moet je nou kijken,’ zei Patrick terwijl Siobhán Malcolm een lange, liefhebbende knuffel gaf, het soort dat ze, vermoedde hij, aan haar kinderen gaf als die eng hadden gedroomd. ‘Bommetjevol.’

Dat negeerde Malcolm, in de hoop daarmee te impliceren dat het altijd zo druk was in de bar, maar toen bedacht hij dat Patrick natuurlijk wel wist hoe het zat. Hij was Malcolms oudste vriend en had hem altijd door en wist dus ook vanaf het begin dat het allemaal niet zo liep als Malcolm had verwacht. Hij en Siobhán hadden hier een paar maanden geleden de verjaardag van hun zesjarige zoontje gevierd, inclusief goochelaar. Tegen Malcolm hadden ze gezegd dat het was omdat

Eamon zo gek was op de mozzarellasticks bij de Halve Maan, net als z'n kleine vriendjes. Hun ouders hadden ze ook uitgenodigd, ongetwijfeld omdat er dan flink wat omzet werd gedraaid. Malcolm wilde Patricks geld niet aannemen, maar toen vond hij het later toch in een envelop in zijn auto, in het compartiment waar hij zijn nicotinekauwgum had liggen.

Hij keek om naar het tafeltje waar Billy net nog zat, en registreerde dat die nu weg was. Hij wilde dus gewoon alleen even gezien worden, wist Malcolm. Hij wilde alleen dat Malcolm wist dat hij hem in de gaten hield.

'Op date?' vroeg Malcolm, gebarend naar Bridget, de serveerster, dat die zijn vrienden nog een rondje moest komen brengen.

Siobhán wierp een blik op Patrick en Malcolm ving een vleugje paniek op.

'Ja, zoiets,' antwoordde ze, maar toen Malcolm Patrick aankeek, wilde die hem niet aankijken. Malcolm wees naar de lege glazen voor hen. 'Sorry,' zei hij en hij pakte ze op en zei dat hij iemand zou sturen om het tafeltje af te nemen.

'Joh, maakt niet uit,' zei Siobhán.

'Ja, echt Mal, maakt niet uit.'

'Meestal ben ik hier vroeger. Mijn moeder kwam eten brengen.'

'Doe wat je moet doen,' zei Patrick. 'Dan kletsen we straks nog wel. Als je even tijd hebt.'

'Ja, oké, leuk.'

Het was nu dik vier maanden geleden dat Jess was vertrokken. Zeventien weken om precies te zijn. Thanksgiving met zijn moeder, zijn zus, zijn zwager die was gestopt met drinken, en zijn drie neefjes, de kleine wildemannen. Hij had zich een

stuk in zijn kraag gezopen, en zijn moeder, die hem normaal gesproken de les zou hebben gelezen over erfelijkheid en het soort werk dat hij deed, had hem alleen maar naar boven gebracht en hem in zijn jongensbed gestopt. De volgende morgen had ze een pot koffie en een bord gebakken eieren voor hem klaarstaan en ze had geen woord gezegd.

Kerstmis bracht hij door bij Patrick en Siobhán, omdat zijn moeder naar zijn zus in Boston was. Oudejaarsavond in de bar. Thuis had hij de tv non-stop aan bij wijze van gezelschap. Als zijn vrienden langskwamen, lieten die zichzelf binnen via de achterdeur, iets wat ze nooit gedaan zouden hebben als Jess er was. In het begin was dat een schok. Met de volwassenheid en het huwelijk raakte iedereen op zijn eigen leven gericht, maar nu, zo leek het, waren ze allemaal bezorgd om hem, en ergens vermoedde hij dat deze vrienden, volwassen kerels, allemaal midden veertig, het ook wel een goed excuus vonden om op zaterdagmiddag even bij hun gezin weg te kunnen omdat ze zogenaamd even moesten gaan checken hoe het met Malcolm was.

‘Malcolm,’ zei Roddy toen Malcolm de bar naderde. ‘Hi.’

De hele zaak zat vol, van muur tot muur, en uit één groep steeg ineens gezang op. Anderen begonnen mee te zingen, helemaal aan de andere kant van de ruimte, en als de ene groep iets zong, reageerde de andere; het was een lied dat iedereen kende. Als je alleen in je auto zat, zou je het misschien geen topnummer vinden, maar als de hele kroeg het zong? Met een drankje in je hand? Samen met wildvreemden? Pure magie. Het probleem was dat als Malcolm wilde dat zoiets de volgende avond weer zou gebeuren, en de avond daarna ook, dat niet lukte. Juist doordat hij het zo graag wilde

en de hele tijd op zoek was naar het juiste moment. Die gezelligheid, dat gevoel van kameraadschap, zelfs nu de nachtelijke hemel zwaar was van de sneeuw – het zorgde voor chemie tussen de mensen – verrassend, onmogelijk te voorspellen, maar als het eenmaal in de lucht hing, was er niets waar zoveel kracht van uitging.

Hij wilde er een video van maken en die naar Jess appen. Zie je nou wel? zou hij typen. Zei ik het niet?

Roddy's uitdrukking leek bezorgd, maar Malcolm wilde het moment niet door hem laten verpesten. In januari had iemand een van de urinoirs van de muur gehaald en uit de uitgang bij de keuken gesmeten, waar het in duizend stukjes kapotgevallen was. In al die tijd dat Malcolm achter de bar had gestaan was dit de derde keer dat iemand zoiets had gedaan. Deze keer had de dader tenminste nog het water uitgedraaid. Iemand met verstand van stopkranen en met een waterpomptang op zak. Die avond, toen Roddy achter hem ging staan en hem vertelde dat het urinoir weg was, gewoon wég, leek die zo over zijn toeren dat Malcolm wist dat hij zou gaan huilen als hij net het verkeerde zou zeggen. Hij wist het wel zeker.

'Waarom doen ze nou zoiets?' vroeg Roddy toen hij achter Malcolm aan liep naar het herentoilet. 'Ik snap het niet.'

'Hoe bedoel je? Er valt niks te snappen,' antwoordde Malcolm. Hij draaide zich om om de jongen te bestuderen. 'Dronken mensen doen stompzinnige dingen. Doe eens rustig.'

Maar het urinoirincident leek Roddy nog gestrester te maken en nog meer gespannen als hij dienst had. Dus als Roddy tegenwoordig zijn aandacht wilde trekken, wilde dat Malcolm naar hem luisterde, draaide Malcolm zich om en keek hem dan aan met een blik vol geruststelling en zelfverzekerdheid.

‘Die ene man is hier. Was hier.’

‘Ik zag hem.’

‘En...’

‘Roddy, geef me heel even,’ onderbrak Malcolm hem, en toen keek hij om zich heen alsof hij wilde zeggen: volgens mij is hier niks aan de hand wat je niet gewoon zelf kunt regelen. Hij deed de deur naar de kelderopslag open en liep op de tast in het donker de trap af. Het was er bedompt, met een laag plafond, aan de ene kant een rij biervaten en torens van dozen met schreeuwerige logo’s aan de andere kant. Hij trok aan het touw om het licht aan te doen en stak zijn handen op naar de dwarsbalk boven zijn hoofd. Hij luisterde en voelde de opluchting opbloeien en zich door zijn lichaam verspreiden. Het kwam allemaal goed, zei hij bij zichzelf. Hakken klikten en stoelen schraapten over de planken vloer. Hij liet zijn handen over een stapel in plastic verpakte tafelkleden glijden, keek naar de potten met kersen, olijven, gesealde trommels gemengde nootjes die nog twee jaar houdbaar waren. Een volle bar. Hij wilde het heel even op zich in laten werken, om het zich later te kunnen herinneren.

Toen hij de Halve Maan overnam, werkte hij er al vierentwintig jaar. Hij kende de zaak nog beter dan zijn ouderlijk huis. Hij wist hoe het er rook, hoe het licht eruitzag op verschillende momenten in het jaar, bij verschillende weertypes. Het was in de Halve Maan dat hij leerde hoe je een toilet dat doorliep moest repareren, hoe je een leiding moest solderen. Hij werd sterk in de bar, waar hij eindeloze hoeveelheden kratten Bud Light en Ultra uit de kelder moest halen, omdat Hugh geen lightbier op de tap wilde. Hij leerde hier over contant geld, hoe je het aan moest nemen en moest weigeren. Hij leerde hoe je met de vertegenwoordigers moest omgaan die je gratis glazen

en dienbladen met logo's gaven en er nog een pak gratis cocktailrietjes bij deden, gewoon omdat ze het leuk vonden om tien minuten te komen roddelen. Hij leerde dat hij, ook al kon hij voor niks drinken in alle kroegen in de stad, meer fooi gaf als hij daar was dan hij ooit zou hebben betaald als hij daar als gewone klant was gekomen. Hij leerde hoe hij met iedereen kon praten, hoe hij erachter kon komen wat hij met de ander gemeen had. Hij leerde hoe hij een vat kon zijn waarin de klanten hun zorgen kwijt konden, hun klachten, en hij leerde dat hij zelf maar beter geen zorgen of klachten kon hebben. Hij leerde hoe hij aardig kon zijn voor vrouwen zonder een grens over te gaan, hij wist hoe hij hun het gevoel kon geven dat ze mooi waren zonder ranzig te lijken, en hij leerde hoe hij diezelfde vrouwen kon afwimpelen als die zélf een grens overgingen, zonder ze te beledigen of voor schut te zetten. Hij leerde om niet te laten blijken hoe geschokt hij was om de dingen die ze hem soms vertelden, de vrouwen die zo volkomen normaal leken, de vrouwen met hun bijna identieke leren jaszjes, op hun wedges, met hun gekrulde haartjes, alsof ze allemaal op weg waren naar een schoonheidswedstrijd voor dames van middelbare leeftijd. De dingen die uit hun mond rolden als ze te veel hadden gedronken of als hun vriend of echtgenoot hen had besodemieterd. Hij leerde dat het mogelijk was om over te komen als een doodgewoon, saai iemand maar in werkelijkheid gedachten te hebben die vreemden normaal gesproken niet met elkaar deelden. Pas als ze te lang aan een bar zaten, op vrijdagavond, en ze daar een barkeeper troffen die ze aantrekkelijk vonden.

'Ik bedoel, de meeste van die vrouwen zijn móéders,' zei hij dan achteraf als hij verslag uitbracht aan Jess. 'Ze hebben kleine kinderen thuis.' Hij bewaarde al zijn oordeel voor later, voor haar.